

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 76 0 К 023798 17 Квлз
Бања Лука, 11.05.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Драгомира Миљевића и Горане Микеш као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Д. Г. због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости окружног јавног тужиоца из Бање Луке, поднесеном против правноснажне пресуде Окружног суда у Бањалуци број 76 0 К 023798 16 Кж од 17.01.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 11.05.2015. године, донио је

ПРЕСУДУ

Уважава се захтјев за заштиту законитости окружног јавног тужиоца у Бањој Луци, те се утврђује да је правоснажном пресудом Окружног суда у Бањалуци број 76 0 К 023798 16 Кж од 17.01.2017. године, у корист осуђеног Д. Г. учињена повреда Кривичног закона из члана 312. тачка д) Закона о кривичном поступку Републике Српске, у одредби члана 47. став 2. у вези са чланом 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Граду број 76 0 К 023798 16 К од 20.10.2016. године, оптужени Д. Г. је оглашен кривим за кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 49/03, 73/10, 1/12 и 67/13 у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора од 6 (шест) мјесеци. Обавезан је да плати трошкове поступка на име паушала у износу од 200 КМ.

У поступку по жалби коју је на ту пресуду изјавио бранилац оптуженог, адвокат Б. Г. из Н. Г., Окружни суд у Бањалуци је пресудом број 76 0 К 023798 16 Кж од 17.01.2017. године, уважио жалбу и преиначио пресуду Основног суда у Новом Граду број 76 0 К 023798 16 К од 20.10.2016. године у одлуци о санкцији, тако што је оптуженом Д. Г. за кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске, за које је том пресудом оглашен кривим, примјеном одредби члана 46. и 47. КЗ РС, изрекао условну осуду, којом му је утврђена казна затвора од 6 (шест) мјесеци и одређено да се та казна неће извршити уколико оптужени у року од 3 (три) године од правоснажности пресуде не учини ново кривично дјело.

Против цитиране правоснажне пресуде Окружног суда у Бањалуци, замјеник главног окружног јавног тужиоца у Бањој Луци Зоран Булатовић је поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) због повреде Кривичног закона почињене у жалбеном поступку из члана 350. став 2. тачка б) у вези са чланом 312. став 1. тачка д) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12; у даљем тексту: ЗКП РС), с приједлогом да Врховни суд у смислу одредби члана 356. став 2. ЗКП РС утврди да је побијаном пресудом у корист оптуженог повријеђен Кривични закон.

У одговору на Захтјев осуђени је оспорио његову основаност и предложио да се Захтјев као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд је у смислу одредби члана 354. став 1. ЗКП РС испитао правоснажну пресуду с аспекта оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости, у смислу одредби члана 350. ЗКП РС, може се поднијети против правоснажне пресуде само због повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, учињених у првостепеном или жалбеном поступку, а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана.

У конкретном случају Захтјев је поднесен због повреде Кривичног закона учињене у жалбеном поступку, а према разлозима у образложењу Захтјева повреда Кривичног закона је учињена у корист осуђеног на начин што је другостепени суд прекорачио овлаштење које има по закону, када је преиначио првостепену пресуду у одлуци о кривичној санкцији тако што је противно одредби члана 47. КЗ РС оптуженом за кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, изрекао условну осуду умјесто казне затвора од 6 (шест) мјесеци на коју је осуђен првостепеном пресудом. На тај начин је, према тврдњи Захтјева, учињена повреда Кривичног закона из члана 312. став 1. тачка д) ЗКП РС.

Захтјев је основан.

Наиме, одредбом члана 47. став 2. КЗ РС, која у овом облику егзистира од 16.08.2013. године на основу Закона о измјенама и допунама КЗ РС („Службени гласник Републике Српске“, број 67/13) прописано је да се условна осуда не може изрећи за кривична дјела за која је предвиђена казна затвора најмање три године, па како је за кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС прописана казна затвора од три до десет година, то је искључена могућност изрицања условне осуде за ово кривично дјело.

Неприхватљива је тврдња осуђеног у одговору на Захтјев да је одредба члана 47. став 2. КЗ РС непрецизна и да се као таква може тумачити на различите начине, те исказано тумачење ове одредбе, по којем она има у виду забрану изрицања условне осуде за кривична дјела за која је прописана само најмања

казна затвора од 3 године (посебан минимум), што подразумијева да је горња граница 20 година затвора (општи максимум казне затвора).

Насупрот таквој тврдњи осуђеног, овај суд је мишљења да је диспозиција наведене законске одредбе сасвим прецизно одређена и не оставља никакве нејасноће у тумачењу, јер из синтагме којом се искључује могућност изрицања условне осуде за кривична дјела за која је предвиђена казна затвора најмање три године, несумњиво произлази да се ово ограничење односи на сва кривична дјела за која је посебни минимум казне затвор од најмање три године, без обзира да ли је посебним максимумом казне одређен казни оквир за то кривично дјело (што најчешће и јесте) или се прописивањем само посебног минимума има примијенити општи максимум ове врсте казне. Дакле, ово законско ограничење могућности изрицања условне осуде се везује само за најмању мјеру предвиђене казне затвора за одређено кривично дјело (од три године), при чему није од значаја максимум затворске казне који се за то дјело може изрећи.

Када је побијаном пресудом Окружног суда у Бањалуци преиначена пресуда Основног суда у Новом Граду број 76 0 К 023798 16 К од 20.10.2016. године у одлуци о кривичној санкцији, на начин да је за кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, за које је том пресудом оптужени Д. Г. оглашен кривим и осуђен на казну затвора од 6 (шест) мјесеци, примјеном одредби члана 46. и 47. КЗ РС, изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора од 6 (шест) мјесеци са временом провјеравања од 3 (три) године, онда је сасвим очигледно да је побијаном пресудом другостепени суд у одлуци о кривичној санкцији прекорачио овлаштење које има по закону, те на тај начин починио повреду Кривичног закона из члана 312. тачка д) ЗКП РС, јер с обзиром на то да је посебни минимум прописане казне затвора за наведено кривично дјело три године, то је за ово дјело према одредби члана 47. став 2. КЗ РС искључена могућност изрицања условне осуде.

Из наведених разлога овај суд је уважио као основан Захтјев окружног јавног тужиоца, те одлучио као у изреци пресуде у смислу одредбе члана 356. став 2. ЗКП РС, тако што је утврдио да је учињена наведена повреда Кривичног закона у корист осуђеног, не дирајући при томе у правоснажну пресуду, тако да иста остаје неизмјењена.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић